

Зловѣщата вѣстъ намира екъ даже и задъ океана. Два Ню-Йоркски вѣстника веднага испращатъ на общи разноски на самото мѣсто на катастрофата единъ кореспондентъ, който бълнува вече славата на Макъ-Гахана.

А столицата възмутена, негодованието пламти, „народътъ“ прави митингъ при Свети-Кралъ.

Защото, по едно чудо, снощниятъ народъ въ Свети-Стефанъ е оцѣлѣлъ отъ клането и сичкитѣ сж на лице.

И телеграфний апаратъ пакъ чука, по четиритѣ краища на свѣта:

— „Тая минута колосаленъ митингъ! Цѣла столица развълнувана, народъ възмутенъ и пр.“

А въ това врѣме българската столица работеше, мислеше, дххаше спокойно, съ правиленъ пулсъ, съ нормална душа; улицата шумеше отъ движението на ежедневний, трескавий, трудовий животъ; кафенето димеше, набъкано съ гости, вѣстници и мълва отъ поржчки и билиардни карамболи; бакалиянтъ продаваше, търговецътъ се записваше съ тефтеритѣ и сроковете на полицитѣ си, зидарътъ градеше, надничарътъ бъркаше калъ или носеше на рамото си тувли; канцеларията гъмжеше отъ службаши, фабриката отъ труженици, сждилището отъ словоборци; подуенеца продаваше на пазаря гжскитѣ си и ючбунарецътъ — зеленчука си, професорътъ четеше въ класса лекциитѣ си, ковачътъ чукаше по наковалнята желѣзото, занаятчиятъ се трудеше, берберинътъ бръснеше, шапкарьтъ готвеше шепки за главитѣ, писателътъ — храна за умоветѣ. Сичката столица работеше, мислеше, живѣеше, — телеграфний апаратъ — и той, въ хармония съ всеобщий животъ, слѣдваше да си чука:

— Тая минута колосаленъ митингъ... Столицата цѣла и пр.“
